

trakter derfor også af den grund forslaget som gold symbolpolitik.

Endelig finder Socialdemokratiet grund til at minde om, at der efter Straffelovrådets opfattelse i almindelighed bør udvises tilbageholdenhed med at fremhæve gentagelsestilfælde som en skærpende omstændighed, der medfører et forhøjet strafmaksimum. I forhold til Straffelovrådets anbefalinger trækker justitsministerens forslag i den stik modsatte retning.

Et *mindretal* i udvalget (SF, RV og EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Socialistisk Folkeparti bemærker følgende:

Straffelovrådet har haft utrolig ringe vilkår og har på trods heraf udført et stort og grundigt arbejde. Det forhold, at regeringen straks ved sin tiltrædelse forhøjede strafferammerne uden at tage hensyn til det arbejde, Straffelovrådet var i gang med, er ikke ordentlig behandling af de mennesker, som dengang havde arbejdet i flere år. Det gav uværgerlig en ny situation for de overvejelse, som Straffelovrådet på det tidspunkt var inde i.

Ikke desto mindre har udvalget i sin betænkning lavet et grundigt arbejde, som burde følges i højere grad end det, justitsministeren har fremlagt med dette lovforslag.

Men ministeren har valgt at botanisere med den konsekvens, at der i forslaget kun er tale om strafskærpelser og ikke på nogen måde er søgt inddraget de overvejelse, som burde føre til andre ændringer.

Socialistisk Folkeparti finder det f.eks. uheldigt, at justitsministeren ikke i højere grad har set på muligheden for at kunne frifinde den ordentlige borger, som i god tro har læst en lov og forsøgt at leve op til den, men har misforstået den. Straffelovrådet lægger i sin betænkning op til, at der skal kunne ske frifindelse. Dette afvises imidlertid af ministeren i lovforslaget med henvisning til, at der jo blot kan ske strafbortfald. Hermed ser ministeren bort fra det forhold, at der er forskel på frifindelse og strafbortfald.

Socialistisk Folkeparti kan godt støtte mange af de forslag, der stammer fra Straffelovrådet, men finder, at det samlede billede af selve lovforslaget fører til, at det eneste ansvarlige er at stemme imod.

Det Radikale Venstre bemærker følgende:

Det Radikale Venstre lægger vægt på, at lovændringer er velgennemtænkte og fagligt begrundede. L 99 bygger ifølge lovforslagets bemærkninger på Straffelovrådets betænkning nr. 1424, 2002 – en rapport, der er blevet til under vanskelige arbejdsforhold: Kort efter regerings-skiftet i 2001 fremsatte regeringen forslag til strafskærpelser og meddelte derpå Straffelovrådet, at uanset hvad rådet måtte komme frem til, blev strafskærpelserne gennemført. Disse nye strafskærpelser blev rådet bedt om at indarbejde i sin betænkning. Samtidig blev tidsfristen for rådets færdiggørelse af arbejdet forkortet. Både vilkår og perspektiv for Straffelovrådets arbejde blev således ændret, og der lægges i rapporten ikke skjul på, at rådet gerne ville have haft den fornødne tid til at udarbejde en rapport med et indhold præget af balance og logik.

Regeringen har kun fulgt nogle af rådets anbefalinger, især hvad angår forhøjelse af strafferammer, og den ønskede balance og logik kan således ikke findes i L 99.

Det Radikale Venstre anerkender lovforslagets opremsning af formildende, henholdsvis skærpende, omstændigheder, som utvivlsomt vil være en nyttig rettesnor ved fremtidige strafudmålinger.

Det Radikale Venstre kan ligeledes tilslutte sig justeringerne i opadgående retning af strafferammer for enkelte typer af kriminalitet.

Det Radikale Venstre vender sig derimod mod den foreslåede forhøjelse af gentagelseskærpelse til 10 år. Der er intet forebyggende i skærpelsen, som formodentlig blot vil få unge kriminelle til at blive endnu mere udstødte fra arbejds- og uddannelseslivet. Den foreslåede nedsættelse af aldersgrænsen fra 18 til 15 år vil trække yderligere i den retning.

De specifikke forhøjelse af i forvejen høje strafferammer må afføde det spørgsmål, om ikke den for tiden højeste tidsbestemte straf – 16 år – snart må forhøjes yderligere, simpelthen fordi man har hævet niveauet over hele linjen. Der savnes overhovedet overvejelse om, på hvilket niveau de stadigt højere strafammer bør ende, og hvilke konsekvenser det vil få for afsoningsforholdene, både hvad angår fængselspladser og alternative afsoningsmuligheder.

Endelig vil Det Radikale Venstre fremhæve, at der er helt ubegrundede strafskærpelser blandt